

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

בז.

עין משפט
נר מצוה

לח א מיי פט"ו מהל'
איסורי ביאה הל' ז
סמג לאזין תח טוש"ע
לה"ע סימן ד סעיף כב:
לח ב מיי שם פי"ט הל'
ו סמג לאזין קנב
טוש"ע שם סימן ז סעיף
כא:
ב ג מיי פ"ז מהל'
תרומות הלכה יג:

תום' חד מקמאי

באנו למחולות ד"ר מרסל
אדמס ור"ר אדמס משרת
לביאה פסולה לא אכלה
הוא נמי לא אכלה רבי
ורש"י אכלה. מכאן דלמא
ע"כ לא אמר ר"ר ורבי
שמעון לא אכלה דיש לו
להאכיל במקום אחר ביה
פצוצ דכא דאין לו להאכיל
במקום אחר. לא אביי אמר
הואיל ואמכיל כל דידעה.
ברוש אליבא דר"א ורש"י
אליבא דרבנן אינו
מאכיל כלב דידעה שני
שמעון לביאה פסולה.
רבא אמר הואיל ואמכיל
בשפתותיו ועביד. רבי
אמר כבאי שניי אהלו
שכבר אמר מירוש חסל
לר"מ אכלה משום טעמא
שכבר אמר וזכי אמר
מן הערל. בע אמי
ר' יוחנן מר' אושעיא
פצוצ דכא כחן ששאל
ב גרם מהו טעמא
ב תרומה ואסיקנא אליבא
דרבי וישן קד"ל כותיה גר
קדושתיה קאי. רבי לאו
קדושתיה קאי אכלה.
דהא אמר גר שנשא
גורת חוץ כשרה להנהוג
ואי לאו קדושתיה קאי
גרם לא אקרי קהל ור'
יוחנן דקא מביעיה ליה
אליבא דרבנן קמביעא
לר' דאמר אשה שבת
גרם לא תנשא להנהוג
ש שותה אמה משראל
וקמביעא ליה כשרות
אחוסא שבת ואכלה
לדמא קדושה אחוסא
ב הלא אכלה רבנן
נמ"ל כ"ר יוסי ביה
דקהל גרם לא אקרי קהל
וקמביעא ליה כשרות
אחוסא ליה כשרות
להנהוג אלא קדושה וכשם
אשחא אין אמה משראל
לא אקרי קהל כן כשרות
אחוסא לא אקרי קהל
ואכלה לאו לדמא ששאלה
משראל קדושה נמי
אחוסא דאקרי קהל ולא
אחוסא דאקרי קהל
ואית המפשי ליה
ששחא אמה משראל וזכי
קמביעא ליה כשרות
משראל כשרות אחוסא
לדמא לאקרוי קהל אבל
כשחא אמו משראל לא
אקרי קהל ואכלה לא
לדמא קדושה אחוסא
לא למשריאה להנהוג
לאקרוי קהל א"פ שאין
אמו משראל קדושה
לפצוצ דכא:

ואסורה לפצוץ דכא:

וזהו בעא רבי יוחנן מר' אושעיא ולא פשיט ליה. מדרבי אושעיא
 אדרבי אושעיא פריך וחימה דלקמן מסקינן דרבי יוחנן בעי
 אליבא דר' אליעזר בן יעקב אבל אליבא דר' אלעזר ור' שמעון אפשר
 דמאכיל צבת גרים דר"ש מכשיר גירות פחותה מצת ג' לכהן ולמלא

דלמא עד כאן לא
שמעון התם אלא
אחר אבל הכא דאין
לא וכי תימא הכא
ת גרים והא מיבעיא
אושעיא ולא פשיט
הואיל ומאכילה בלא
יל ומאכילה בעבדיו
כ"י לא אמר כרבא
אישות ילפינן ולא
מקנין דעבדים ורבא
התם שכבר אכלה
לא אמרין דאי לא
שניסת לכהן ומית
א התם פקע קניניה
ופא בעא מיניה רבי
נעום דכא כהן שנשא
ה בתרומה אישתק
די לסוף אתא גברא
מילתא^ט [אחריתא]
קיש א"ל רבי יהודה
זו ר' יוחנן לאו גברא
קבעי מינאי מילתא
לאו לרבי יהודה בין
לאו בקדושתיה קאי
ה קאי לא אכלה דהא
בבת חלל זכר אי לאו
לה דהא אמרין קהל
יוסי בין בקדושתיה
שתיה קאי אכלה
דהא אמר^י אף גר
דה לכהונה אי לאו
דהא אמר^י קהל
א אליבא דהאי תנא
קב אומר^ב אשה בת
ה עד שתהא אמה
ליה כשרות מיתוספא
קדושה מיתוספא בה
אתא רבי אחא בר
איתי מתניתא בידיה
נ שנשא בת גרים
נאמר וכהן כי יקנה
כל בו למאן אילימא
בקדושתיה קאי בין
לא אכלה ואי לרבי
בין בקדושתיה קאי
אי אכלה אלא לאו
קב וש"מ כשרות
ש"מ איתמר רב אמר
יש

לגמרי: דהא אמר אף גר שנשא נירת בתו בשדה אפחונה.
אכתי צריך לטעמא דאית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש
להזכיר אלא נטר עד דקאמר אי לאו צקדושתיה קאי אכלה כו' דאי
לא קאי סגי לה בטעם דקהל גרים לא איקרי קהל לחודיה:

**חב' גרסינן דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר אשה בת גרים כו'.
דמסנה היא במסכת ביכורים (פ"א משנה ה) ולא קשיא דלא
מיימי ממניסין דפרק במרא דהדושין (97 י"ז) דהך גמי משנה היא:**

37

הא נמי אלנה. דקינן כספו היא ואוכלת דבר מורה ועד דבעיל לה דשוייה חללה אלנה: הכא אין לו להאכיל במקום אחר. שאין לך אשה שמתרת לו: צנס גרים. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל ואין בכלל לא יבא פלוג דכא ונושאא בהיתר ומאכילה תרומה: והא

בעי מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא.
לקמן בשמעתיין ולא פשיט ליה אי
מאכילה בתרומה או לא: אייתמר.
לשנוי קושיין איתא: הואיל ומאכילה
(ט) בלא ידעה. היה נשוי כהן אשה
ואוכלת בתרומה וענשה פטור דכא
ובא עליה לא תאכל בתרומה דשוייה
חללה דנבעלה לפסול לה ואם לא
ידעה משנעשה פטור דכא הרי זו
אוכלת משנה היא צ"י הערל (לקמן ט.).

אלמא מנינו פטוע דכא כהן מאכיל
במקום אחר הלכך בקידוש עבירה
ומי מאכיל כל זמן שלא עשה חללה:
שכבר אכלה. כשהוא צריך: **דלית**
ליה פתרי. שאין (ט) יודע לפרשה:
מאן אי לר' יהודה כו'. הש"ס הוא
דקא בעי לה ומפרשה ואולי עד ספא
ומשנה דברי ר' יוחנן א"ל פתור דה

הבא לא פקע קניניה
יוחנן מרבי אישעיא
בת גרים מהו שיאבי
ולא אמר ליה ולא
רבה אחרניא ובעא מי
ופשט ליה ומנו ריש
גשיא (ר' אישעיא

רבה הוא אמר ליה
 דלית לה פתרי למא
 בקדושתיה קאי בין
 לא אכלה אי בקדושת
 (א) אמר מר בת גר זכר
 בקדושתיה קאי לא אי
 גרים איקרי קהל ואי
 קאי בין לאו בקדו
 בקדושתיה קאי אכל
 שנשא גיורת בתו כ
 בקדושתיה קאי אכל
 גרים לא איקרי קהל
 דתנן רבי אליעזר בן
 גרים לא תנשא לכה
 מישראל והכי קמביעי
 בה ואכלה או דלמא
 ולא אכלה תא שמע
 חנינא מדרומא אתא
 מנין לפצוע דכא כ
 ישמאכילה בתרומה
 נפש קנין כספו וגו' ל
 לרבי יהודה האמר ב
 לאו בקדושתיה קאי
 יוסי ל"ל קרא האמר
 בין לאו בקדושתיה
 לרבי אליעזר בן
 איתוספא בה ואכלה

לִּיה. אֲלִיצָה דְרָאז"י מֵאִי כְּשֵׁרוֹת אִיתּוּסְפָּא בְּהָךְ דְּלִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל
נֶאֱקָרְוִי קָהֵל אֲבֵל בַּת גֵּר וּגְיוּרִית לֹא קָהֵל הִיא וְאֲכֵלָה שְׁמוֹתֶיהָ
לְפָנֶיךָ דְּכָא וְהִיא לֹא בְּקִדּוּשָׁה קָיָי דְּמִיתִּיקָר עֲלֶיהָ מִשּׁוּם הַכּוֹנֵה: או
דְּלִמָּה קִדּוּשָׁה אִיתּוּסְפָּא בַּהּ. לִינִישָׁא לְכַהֲנָה וְהָךְ דִּלְיִין אִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל
נְהִי דְקִדּוּשָׁה לִית בַּהּ כְּשֵׁרוֹת מִיָּהּ אִתּ בַּהּ וּבְכָלל קָהֵל הִיא וְאֲסוּרָה
לְפָנֶיךָ דְּכָא וְלֹא אֲכֵלָה וְלִשּׁוֹן דְּרָאשׁוֹן נִרְחָשׁ עִירָקָא: לְבִי יוֹסֵף.
לֹא אִינְטֵרֵדִיךְ וְנִשָּׂא יִמְרָא כְּדָאמֵךְ לְעֵיל דְּמִמָּה נִשָּׂא דְּאֲכֵלָה:

יש

מסורת הש"ס

א) [מלשון] והאדם ידע וגו'
בראשית ד' עוד שם יט אשר
לא ידעו איש עוד שם כד
ואיש לא ידעה, ז) [נקמן
עיה, ג) [גו"ש, ד) רש"י,
ה) קדושין ע"ה, ו) שם,
ז) כזורים ט"ו מ"ה,
ח) [קדושין ע"ה, ט) [שם,
י) [ע"כ לישנא אחרינא],
כ) [אלעזר], ל) ז"ל ארבי
יוחנן. יעב"ך,

תורה אור השלם

1. וְכֹהֵן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קִנְיָן בְּסָפוֹ הוּא יֹאכֵל בּוֹ
וְיִלֵּיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ
בְּלֶחֶמוֹ: וַיִּקְרָא כֹהֵן יֵא

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוֹאִיל
ומאכילה בלֵא. נ"ב פי'
כשלא זה עליה לאחר
שנעשה פלוג דכא ע"ל
ר"פ הערל: (ב) ד"ה דלית
וכו' שאין אני יודע:

תוספות ישנים

והבא כיון שהיא משמרת
לביאה פסולה לא אכלה
ור' אליעזר ור' שמעון
מכשירים דאמרי משמרת
לביאה פסולה אכלה וכיון
דהגיע זמנו יאכלו דקנין
כספו הוא:

(א) ודוחק הוא דקל
לקדושה קראת קל
ובגדושה הויה כסוה.
למה לישא קדושה משמע
כסוה דמאמריין לעיל (ב)
איסור קדושה אלמנה
היי"ו ופ"ה גי' אחר
דבה נ' גי' גי' אחר
מנושא ליה ואלינה
אשורן נ' יעקב ובע'
מאי שבויה חמוסא
זיה פירוש כסוה שמה
מ'א קראת לקרא אל פירוש
אל פירוש דקל נ' אל
פירוש כסוה אלג נ' אל
ויורית ליה נ' אל כ' כ'
(אלג) כסוה דקל ואל
קדושה לבסוה ונ' אל
קראת קל חומרתה לפשו
דכ' אל חמת דגרי נלא
קדושהי' אל ונ' חסר
עליו משום כסוה ל'
דמאמריין קל חסרה ל'
קדושהי' דבה נ' כנת
חלל אליב דר' אשורן נני'
קדושהי' דבה נ' ויורית
אל מנא לבסוה אל ויורית
קדושה חמוסא פ' כסוה
דלמא חומרתה יורח מ'סוה
נ' ויורית מושרת לבסוה
קל דלון מ'סוה שבויה נ'
דקדושה אל ג'ה לבסא
לבסן מ"מ כסוה אית
ליתיה ככלל קל ואסורי
קדושה דכ' אל חלל
קדושהי' קל נ' ל'
קדושהי' קל ור"י פ'
דמאמריין

מוסף רש"י

בת גר זכר. ואפילו
מישראלית, כבת חלל
זכר. ופסולה לכהונה, אבל
צמ גיורת מישראל כשרה
(קדושין עז).